

Umuda Doğru Yürümek

– Zontul · 30 Ekim 2013

UMUDA DOĞRU YÜRÜMEK

Umutsuz yaşanır mı bilmem , ama benim için yaşam ümitvar olmakla anlamlı olur. Pozitif bakmak olaylara ve olumlu düşünebilmek ...Küçük bir tebessüm bile ruh ve beden sağlığımızı ne kadar rahatlatır. Yağlanmaya ihtiyacı olan, gıcırdayıp duran bir kapının yağlanması gibi.Ruhun bakımı,yağlanması umutlu ve mutlu olabilmeyi başarmak değil midir Olumsuzlukları ümitle güzellikle bertaraf edebilmek değil midir..

Kesilecekti kurumuş ağaç..

“Dur “dedi yanındaki yemyeşil arkadaşı oduncuya.

_Niye ki? Dedi oduncu. Kurumuş, çökmüş ,ne özü kalmış ne sözü bu ağacın.Ne dal kalmış ne budak.Kessem ne kaybederiz ki? Kurumuş kütükler ancak yakılmaya layıktır.

_Ne olur kesme! Dedi yalvardı yine yeşil ağaç oduncuya. Ne olur bir yıl sonra gel, eğer hala kuru ise kes o zaman.

_Peki !dedi oduncu. Ama bir mucize olması lazım yeşerebilmesi için, dedi.

Her gün konuşuyor yalvarıyordu yeşil ağaç kütükleşmiş ağaca.

_Güçlü ol, boş verme, aldığın suyun havanın toprağın kıymetini bil, özüne dön, kendine dön. Bir ağaç yeşilse, oksijen veriyorsa, yemiş veriyorsa, gölgelikse güzeldir ve o zaman ağaçtır. Özüne dön, ne olur arkadaşım. Kendini oduncuya sermaye yapma. Narı ateşe girip cayır cayır yanma!

Her gün sessizce dinliyordu kütükleşmiş ağaç yeşil ağacı.3 gün -5 gün, 5 ay-10 ay derken bir yıl geçti. Yeşil ağaç karşıdan gelen oduncuyu gördü. Dallarını eğdi, boynunu büktü.”Ben haklı çıktım” edasıyla yeşil ağacın yanına geldi oduncu.

_Bu kez keseceğim arkadaşını. Seni dinlemekle hata ettim. Bir yıl önce kesseydim daha karlıydım, dedi.

Sessizdi yeşil ağaç. Artık söz söylemeye hakkı yoktu.

Oduncu yaklaştı baltasıyla kütükleşmiş ağaca. Oda neydi? Gövdesinin sağından solundan minik yeni sürgünler vermeye başlamıştı. Mümkün mü idi bu,geçen yıldan beri kupkuru ağaç nasıl olurdu da yeni sürgünler verebilir di ki...

Vuramadı baltayı gövdesine kuru ağacın. Onu narı ateşe gönderemezdi. Kıpırdanıyordu küçük ağaç. Silkiniyordu, çabalıyordu kuru ağaç kütüklükten kurtulabilmek için.

Sevinç çığılığı atıyordu yeşil ağaçta. Küçük ağaçlar irkilmişti bu çığılıkla.

Biliyordum, sözüme kulak vereceğini biliyordum. Sözlerimle yüreğine dokunabileceğimi biliyordum, dedi.

Kuru ağacında yüzünde ilk kez bir tebessüm belirmişti.

”Neden daha önce bunu denemedim, hep vesvese ve kötü düşüncelerle içimi çürüttüm ki.”dedi kendi kendine.

Yaşamak, faydalı olmak. Sonum gelmiş olsa da faydalı şeylerde kullanılmak ne güzel. Dedi.

Esen rüzgârda minik yapraklarını hışırdatabilmenin mutluluğu ile doğaya renk katmaya çalışıyordu.

Hikâyem, umutsuzluk pençesinde çırpınan, mutlu olmayı çok zor zanneden değerli, yaratılmışların en şerefli olan insanlarıma umut olmuştur umarım.

Belki herkesin yanında yeşil ağaç gibi konuşmasıyla, duruşuyla, sevgi ve bağlılığı ile samimi bir dost bulunmayabilir. Ama bu yazıyı okuyan sevgili dostlardan umutsuzların dertlerini paylaşmalarını, konuşarak terapi yapmalarını, onlara yalnız olmadıklarını hissettirmelerini, umuda yürütürken ellerinden tutmalarını istiyorum.

İnanın siz onları umutsuzluktan kurtarıp, mutlu kişilikler haline getirebilerseniz siz onlardan daha mutlu olacaksınız. Gönül huzuru yerinde olan ,kanaatkar,var olanla yetinmeyi bilen, mütebessim insanlarla dünyanın pozitif enerjisi artacak,tertemiz bir dünya da nefes almak kolaylaşacaktır.

Umutlara doğru olan yürüyüşlerde ön saflarda olma temennisiyle, herkese sevgi ve güzelliklerin hâkim olduğu bir dünya diliyorum.

Unutmayalım; umut imanın çocuğudur.

Nilüfer Zontul Aktaş